

som bekendt, en Ansættelse af Værdien „i Handel og Vandel“. Ganske vist er der hertil føjet Bestemmelser, hvorved i nogen Maade Hensyn til Anvendelse og Udnyttelse ogsaa bringes ind i Vurderingen, men Hovedprincippet er dog ikke opgivet i højere Grad, end at det maa siges i Praksis at være kommet til overvejende Gyldighed. Ved det af Magistraten foreslaaede Blandingsprincip, hvor Udnyttelsen og Anvendelsen gennem en Række Regler fastslaas som overordnet eller i alt Fald sideordnet med det rene Værdiprincip, vilde utvivlsomt mange Vurderinger til Ejendomsskyld saavel af bebyggede Ejendomme i den egentlige By, som navnlig af Ejendomme i og nær Bygrænsen komme til at synke ganske betydeligt. Ligesom Staten neppe vilde acceptere den deraf følgende Skattenedgang, kan det just heller ikke siges i Øjeblikket at være tilraadeligt for Kommunen saaledes at give Afkald paa Indtægter. Og endelig vilde en saadan Vurderingsmaade tjene til atter at opgive et af de Fremskridtsmomenter, som findes i Ejendomsskyldloven, og hvorved en retfærdigere Beskatning af Grunde, der henligger til Spekulation, er bleven mulig. Ejendomsskyldlovens Vurderingsmaade trænger sikkert alligevel til en Reform, men den af Magistraten foreslaaede Tillempning gaar ikke i den rigtige Retning. I Overensstemmelse med det hele Forslags Karakter som bygget paa bestaaende Love har Udvalget anset det for rigtigt at foreslaa Vurderingen af den samlede Ejendom foretaget i Overensstemmelse med Ejendomsskyldlovens Regler. Skulde der blive tilvejebragt en Reform af disse, vil den ogsaa kunne komme Kommunens Beskatningsforhold til gode.

Naar Magistraten derimod har foreslaaet foruden denne Vurdering af den samlede Ejendom at foranstalte en særlig Vurdering af Grunden, saa kan et Flertal indenfor Udvalget med megen Anerkendelse tiltræde dette Princip, ikke blot fordi en saadan særskilt Vurdering af Grunden er nødvendig ved Paaligningen af Grundværdistigningsafgift, men ogsaa fordi der herigennem vil tilvejebringes fornødent Materiale til fremtidige Overvejelser indenfor Grundbeskatningens vigtige Omraade.

I Forslagets § 2, 3die og 4de Stykke, angives, hvorledes Magistraten har tænkt sig denne Vurdering af Grunden udført. Der opstilles Regler, hvorefter Bygningen skal vurderes; den saaledes udfundne Bygningsværdi skal fratrækkes Ejendommens samlede Værdi, og Resten betegnes som Grundværdi. Som man vil se, tjener den saaledes foreslaaede særskilte Vurdering af Bygningerne kun som et Instrument til at udfinde Grundens Værdi. I sig selv er der ingen Anvendelse for den. Areal-skatten paalignes efter Maal, Bidrag til Udgifter ved Brandvæsenet hovedsagelig efter Ejendommens Assurancesum, Grundskatten, hvis Bygningsdel hidtil ligeledes paalagdes efter Assurancesummen, vil fremtidig efter det her foreliggende Lovforslag blive paalignet efter den samlede Ejendomsværdi. Der er nu ikke Tvivl om, at Bygningsværdien i mange Tilfælde kan være en nyttigt Middel til at udfinde Grundværdien, men at fastslaa det som det eneste Middel vilde være ganske utilraadeligt; man vilde derigennem kunne naa højest urigtige Resultater. Erfaringen viser, at Ejendomme med Bygninger i god Stand kan sælges med disse Bygningers Nedrivning for Øje og saaledes, at altsaa Grundværdien har været lig hele Ejendommens.

Det forekommer derfor Udvalget rigtigst ikke at fastsætte snævre Regler for, hvorledes Grundværdien skal udfindes, men derimod kun at definere den Grundværdi, man ønsker udfundet. I Henhold hertil har Udvalget til § 2 stillet et Ændringsforslag Nr. 5. En lignende Vurderingsmetode som her anbefalet er bragt i Forslag af Campbell-Bannermann i hans Forslag til skotsk Grundvurderingslov af 1907, hvori det bestemmes, at der ved Lovens Udtryk *Jordens Grundværdi* menes Jordens Salgsværdi i Vurderingsøjeblikket, naar Bygninger eller lignende Forbedringer ikke tages med i Værdiens Ansættelse, og naar endvidere Grunden tænkes solgt fri for alle private eller offentlige Byrder. Lignende Vurderingsmaade er fremdeles indført i en Række af de engelsk-australske Kolonier, Ny Zeeland, Ny Syd Wales og Sydaustralien. I New York er det i 1903 bestemt, at en Vurdering af Grund uden Bygninger skal finde Sted, og at Grundens Værdi skal angive „den Sum, for hvilken hver særskilt skattelagt Del af fast Ejendom efter Vurderingsmændenes Skøn vilde kunne sælges, hvis den var i hel naturlig Tilstand“. Den engelske parlamentariske Kommission, der behandlede Campbell-Bannermanns Forslag om Beskatning af skotske Grundværdier, siger om Vurderingen i New York, „at Erfaringen har vist, at den har kunnet foretages, uden at man synes at have mærket Vanskeligheder paa Grund af manglende, nærmere Instruktioner“. Udførlige Oplysninger om disse Forhold findes blandt andet i Bilag til Folketingsudvalgets Betænkning om det nye Jernbaneforslag (1906—07), i